

[Viggo Starcke.]

viste en stigning på 1.600 mill. kr., og heraf skyldtes halvdelen, de ca. 800 mill. kr., de stigende priser på verdensmarkedet, og den anden halvdel, ca. 800 mill. kr., skyldtes, at vi har fået en større varemængde ind i landet.

Underskuddet på betalingsbalancen var 745 mill. kr., hvoraf Marshallgaverne dækker de 385 mill. kr. Tilbage bliver der et udækket underskud på 360 mill. kr., men disse 360 mill. kr.s underskud svarer knap nok til halvdelen af de 800 mill. kr., som vi har fået ind i øget varemængde. Og selve investeringen, kapitalanbringelsen, var i det samme år 800 mill. kr. mere end året før, ialt ca. 5 milliarder kr. — den største investering, vi har haft i lange tider. Det vil sige, at de forøgede varelagre og den forøgede investering må tages med i opgørelsen. Man kan ikke lave regnskab uden at gøre status. Danmark er ikke på ruinens rand, og jeg vil gerne lige have lov at citere, hvad „Finanstidende“ skrev den 14. februar i år:

„Når det er udtalt, at Danmark står på fallittens rand, er det nonsens. — Danmark er et velhavende land, et af de mest velhavende i Europa. — Der findes måske ikke i noget andet land hverken i Europa eller i andre kontinenter en så udbredt, jævnt fordelt velstand som i Danmark. Der skulle være nok af reserver at tage af.“

Men denne velstand skyldes den dygtige befolkning og ikke politikerne, som har forstået at forhekse den, så den er blevet til gæld, til fattigdom.

Underskuddet på betalingsbalancen giver altså ikke anledning til den sanseløse panikstemning, som nogle politikere har haft interesse i at fremkalde. De store skatter, som blev gennemført i efteråret, den øgede kreditstramning, de store varelagre og de høje importpriser på verdensmarkedet vil af sig selv virke afsvalende på købelysten. Retsforbundet erkender, at vi har en inflation, som den tidligere socialdemokratiske regering har hovedansvaret for. Vi erkender også, at betalingsbalancen er et problem, men dette problem falder i to afdelinger: For det første de prisstigninger, som møder os på verdensmarkedet som følge af oprustningen, og som vi kun kan modvirke ved at opnå bedre priser på de varer, vi skal sælge og eksportere. Men her har den planøkonomiske statshandel med Englands-traktaten og den deraf udviklede prisklemme hidtil skabt os store vanskeligheder, ingenlunde ved Englands skyld alene, men også fordi Danmark har fundet sig i en politik,

som er gået ud på at sælge billigt og købe dyrt. Denne nedgang i „terms of trade“, i bytteforretninger har udviklet sig på den måde, at medens Danmark tidligere kunne få 90 kg kul for 1 kg smør, kan vi nu kun få ca. 50 kg kul. Det er vigtigt at være klar over, at dette skete før Koreakrigen. Dernæst er der den anden afdeling af prisstigningerne, som skyldes vore hjemlige indre forhold — den højtærede finansminister anslog dem selv til $\frac{3}{4}$ —, og de skyldes væsentlig devalueringen. En devaluering skal give inflation, og den skal give stigende priser. Vi sagde det dengang, der blev devalueret, og vi gik imod.

Devalueringen, kroneforringelsen har givet masser af mennesker en særdeles velbegrun- det mistro til værdien af en opsparing, når staten og de gamle partier ikke kan give dem nogen garanti mod fortsatte kroneforringelser, hvorfor man har set det ganske naturlige fænomen, at kroneødelæg- gelsen og skatterne har jaget og hidset for- brugt frem til politikernes ganske umo- tiverede forbavelse. De høje skatter bliver lagt over på varepriserne, de høje renter af den store prioritetsgæld og den offentlige gæld lægger sig også over på varepriserne. Det sker med tyngdelovens nødvendighed. Men mange mennesker er bragt til at tro, at når priserne stiger, er det købmanden, bageren og slagteren, der er skyld deri. Men det er det ikke. Det er politikerne, som på den måde skubber købmanden, bageren og slagteren foran sig som syndebukke.

En ganske særlig virkning har her de indirekte skatter, forbrugsskatterne. Den tidligere radikale handelsminister Hassing-Jørgensen har i „Børsen“ for den 23. februar skrevet følgende:

„Disse forbrugsafgifter er efter min opfattelse en inflationskilde af endnu større betydning end selve verdenskrigen og besættelsen.“

Altså — de indirekte skatter, som vore politikere har lavet her i landet, er efter den tidligere radikale handelsminister Has- sing-Jørgensens opfattelse mere inflations- skabende end selve verdenskrigen og besæt- telsen, være end tyskerne. Hvad siger de radikale til den vandelsattest fra en af deres egne? Det radikale parti, som var villigt til at forhandle om den socialdemokratiske omsætningskat, det radikale parti, som selv foreslog nye millionbeløb i forbrugsskatter, det radikale parti, som selv i sin ledende avis, „Politiken“, for en måneds tid siden i en ledende artikel gik ind for at afløse for- mue- og indkomstbeskatningen med en omsætningskat, det radikale parti, som i